

men vom Sperber erbeutet werden oder unverhältnismässig grosse Tribute darbiehen müssen.

Zitierte Litteratur: SCHNURRE, O., 1932, Ernährungsbiologie des Sperbers. Journ. f. Ornithologie 80: 247—257. — UTTENDORFER, O., 1927, Der Speisezetteln einer Sperberbrut. Beitr. z. Fortpfl.-biologie d. Vögel 3: 38—39. — 1930, Studien zur Ernährung unserer Tagraubvögel und Eulen. Abh. der Naturf.-ges. Görlitz. Bd. 31: 1—168. — 1931, Beobachtungen über die Ernährung unserer Tagraubvögel und Eulen im Jahre 1930. Journ. f. Ornithologie 79: 299—305. — 1932, Beobachtungen über die Ernährung unserer Tagraubvögel und Eulen im Jahre 1931. Ibid. 80: 284—293.

Karikukon, *Arenaria i. interpres* (L.), ja meriharakan, *Haematopus o. ostralegus* (L.), muutosta maamme sisäosissa.

Kirj. A. PYNNONEN.

Näihin asti on karikukko niinkuin meriharakkakin katsottu hahretkillä oleviksi linnuiksi niiden esiintyessä meillä sisämaassa. Vasta HORTLING (1928 s. 179) väittää meriharakkahavaintojen sisämaassa merkitsevän lajin muuttamista maamme läpi ja (1929 s. 782) hän mainitsee karikukosta: „Utpräglad kustfågel, men funnen på genomflyttning även i inlandet“. Hänellä on karikukosta esitettävänä tosin vain jo usein kirjallisuudessa mainitut havainnot, jotka on tehty Muoniossa, Inarissa, Kajaanissa toukokuun lopussa 1856, Suonenjoella 27. VIII. 1875, Hauholla 1874 ja Tuusulassa 12. IX. 1914 ja näiden lisäksi yksi havaintoni Joensuun lähellä.

Kuljeksiessani muuttoaikoina Höytiäisen kanavan lietteillä Pyhäselän rannalla lähellä Joensuuta olen tavannut karikukon useita kertoja:

26. V. 1927 näin 1 kpl. ja samoin yhden 26. VIII. 1929; keväällä 1930 huomasin 1 kpl. 21. V. ja 2 kpl. 5. VI. rantakurmitsaparvessa; keväällä 1933 15. V. 2 kpl., 16. V. 3 kpl. yhdessä parvessa ja yksi erillään, 17. V. 4 kpl. yhdessä parvessa ja 1 karikukko yksikseen (tällöin ammutuista linnuista 1 kpl. lähetettiin H:gin Yliopiston eläintiet. museoon ja toinen yksilö Kuopion museoon), 18. V. 2 kpl. ja 27. V. 1 kpl. suosirriäisparvessa. Näiden havaintojen lisäksi huomasin karikukon, poikalinnun, Kallioluodolla keskellä Höytiäisen selkää 6., 7. ja 9. VIII. 1931. Todennäköisesti näinä päivinä nähty karikukko oli sama yksilö.

PLESKEN mukaan (1928 s. 442) karikukko on säännöllisesti pesivä lintu mm. Muurmanin rannikolla, Kolgujevin saarella, Bolschemelskajan tundralla ja Novaja-Selmjassa. KIVIRIKON mukaan (1927 s. 291) karikukko on myös Vienanmeren saaristossa yleinen. On luonnollista, että karikukko muuttaa Suomen läpi, lentäessään Vienanmerelle ja Jäämeren rannikolle ja näiltä seuduilta palatessaan.

Muurmanin rannikolle karikukko saapuu 22. V.--1. VI viitena keväänä tehtyjen havaintojen mukaan (PLESKE 1928 s. 228). Näihin tuloaikoihin nähden sisämaassa nähdyt karikukot ovat olleet muuttamassa säännölliseen aikaan. Kun tapasin 2 karikukkoa 1930 5. VI. olivat ne nähtävästi muuttamassa hyvin kaukaisille seuduille. Näihin aikoihin on keväisin havaintojeni mukaan esim. rantakurmitsan muutto vilkkainta, mikä laji alkaa pesiä Kaninin niemimaalta lähtien itään päin Jäämeren rannikolla.

Säännöllisiin muuttoaikoihin soveltuviksi on myös katsottava harvat sisämaassa syyspuoleen tehdyt havainnot karikukosta. Syyskuussa Tuusulassa nähty karikukko lensi etelää kohti (SYDANHEIMO 1914 s. 232), ei siis harhasuuntaan. Tämä seikka on myöskin säännöllisten muuttoaikojen kanssa todistamassa karikukon muuttamisesta maamme läpi.

Kirjallisuudessa mainitaan, että meriharakkaa on tavattu eri paikoissa sisäosissa maattamme yli 20 kertaa muuttoaikoina. Tässä luettelen toiset parikymmentä havaintoa, jotka on tehty Höytiäisen kanavan lietteillä, ellei toisin ilmoiteta.

16. V. 1928 lensi 10 meriharakkaa lietteille klo 17 ja 18 välillä ja jäivät sinne lähtiessäni pois. 3. VI. 1930 läksi 9 kpl. lentoon lietteiltä pohjoiseen päin, ne seurasivat sitten kanavaa ylös päin koilliseen suuntaan ja suuntautuivat viimeksi nähdessäni pohjoiseen. 17. V. 1932 klo 18 läksi 1 kpl. kanavaa ylöspäin veden pintaa pitkin lentämään, kohosi sitten korkealle ja suuntautui pohjoiseen. 19. V. 1932 oli 3 kpl. istumassa lietteillä ja vielä samana keväänä 22. V. näin 5 kpl. Keväällä 1933 havaitsin lietteillä meriharakoita 6 eri kertaa, nimittäin 18. V. läksi 18 kpl. lentoon koilliseen päin, 19. V. 3 kpl. tuli lietteille klo 17,30 jälkeen, klo 18,30 ne läksivät lentämään seuraten kanavaa ylöspäin. 23. V. näin 11 kpl., 26. V. huomasin yhden lennossa ja istuuduttuaan se heti läksi lentämään kanavaa ylöspäin, 30. V. istui lietteillä 1 kpl. ja 31. V. 3 kpl. Keväällä 1934 huomasin 9. V. 1 kpl., 15. V. 8 kpl. ja 29. V. 1 kpl. Paitsi näitä omia keväthavaintojani näkivät useat oppilaani 14. V. 1931 3 meriharakkaa lietteillä.

Syksyisin olen meriharakoita nähnyt harvemmin. 18. VIII. 1932 havaitsin Höytiäisen eteläpäässä olevalla Koiraluodolla 17 kpl., 18. VIII. 1933 kuulin Höytiäisellä meriharakan ääntä ensin pohjoisesta ja sitten luonaasta. Ent.

oppilaani, maanviljelijä Aarne Hirvonen näki eräällä hiekkaluodolla Jäniselällä Rääkkylän pitäjässä 24. VII. 1927 11 meriharakkaa.

Kuten havainnoista huomaa, olen keväällä monta kertaa nähnyt meriharakoiden lähtevän muuttamaan heti ilman epäröintiä pohjois- tai koillisuuntaan ja kerran syksyllä kuullut muuton tapahtuvan lounaisuuntaan. Ei voi olla arvelemistakaan, että meriharakat näissä tapauksissa olisivat lennelleet eksesyksissä. En tahdo kumminkaan kieltää, etteikö tällaista välistä saattaisi tapahtua. Niinpä olen ollut tilaisuudessa tekemään havainnon meriharakoista, jotka ovat olleet suunnastaan epävarmoja. 19. VIII. 1930 klo 6,30 huomasi 3 meriharakkaa Höytiäisen eteläpäässä lentämässä itään päin, sitten ne kääntyivät luoteeseen ja katosivat etäisyydessä näkymättömiin. Jonkun ajan perästä ne tulivat takaisin, tekivät 3 kierrosta ilmassa ja hävisivät silmistäni lentäessään uudelleen luoteisuuntaan.

Koska meriharakat myöskin pesivät Jäämeren ja Vienanmeren rannikoilla, ovat sisäosissa maattamme lentelevät meriharakat kotoisin todennäköisesti mainituilta pesimäpaikoilta.

Kirjallisuus: HORTLING, IVAR, 1928, Ornithol. Studien am Oulujärvi-See (Ornis Fennica, Sonderheft). — 1929, Ornitologisk Handbok. Helsingfors. — KIVIRIKKO, K. E., 1927, Suomen Linnut, II osa. Porvoo. — PLESKE, T., 1928, Birds of the Eurasian Tundra. Memoirs of the Boston Society of Natural History. Vol. 6, N:o 3. — SYDÄNHEIMO, M., 1914, Harvinaisia lintuja Tuusulassa. Luonnon Ystävä 18, s. 232.

Zusammenfassung:¹⁾ *Arenaria i. interpres* (L.) und *Haematopus o. ostralegus* (L.) als Durchzügler im Binnenlande. Diese Arten, die in Nordeuropa ausgeprägte Küstenvögel sind, wurden mehrmals während der Zugzeit, vor allem im Frühling, in der Nähe von Joensuu (63° N, 30° E) beobachtet.

Über die Verbreitung von *Turdus p. philomelos* Brehm und *T. musicus* L. in Nordfinnland.

Von I. HUSTICH.

Die Singdrossel (*Turdus p. philomelos* Brehm) gehört in Finnland zu den am meisten typischen und häufigsten Vögeln des Fichtenwaldes; ihr Nest wird gewöhnlich in jungen Fichten gebaut. Die Weindrossel (*T. musicus* L.) dürfte ursprünglich ein Vogel des sub-

¹⁾ Von der Redaktion.